

Ved lovens tilblivelse var man meget opmærksom på spørgsmålet om offentlige myndigheders adgang til at foretage tv-overvågning, herunder at der i en række tilfælde ud fra mere almene hensyn kunne bestå en anerkendelsesværdig interesse i offentlig tv-overvågning, f.eks. tv-overvågning i trafikikkerheds-mæssigt øjemed eller af retshåndhævelsesgrunde.

Under Folketingets behandling af lovforslaget blev der stillet nogle ændringsforslag af justitsministeren (Ole Espersen), der præciserede, at tv-overvågning, der forestås af offentlige myndigheder, falder uden for lovens område, og at loven ikke medførte nogen ændring i den gældende retstilstand, for så vidt angik offentlige myndigheder. Der henvises herved til Folketingstidende 1981-82, forhandlingerne sp. 5111 ff. og sp. 7688 ff., samt tillæg B, sp. 1075-1076.

Offentlige myndigheders adgang til at foretage tv-overvågning må således fastlægges på grundlag af de almindelige regler, der gælder for de pågældende myndigheders opgaver og virksomhed, for politiets vedkommende navnlig retsplejelovens § 108.

Politiets brug af videokameraer på frit tilgængeligt område i forbindelse med efterforskning af strafbart forhold er ikke nærmere lovreguleret, og der er i øvrigt intet i lovgivningen, der hindrer et sådant efterforskningsskridt. Retskendelse er således heller ikke påkrævet. For så vidt angår områder, der ikke er frit tilgængelige, antages, at de i straffelovens § 264 a nævnte handlinger er lovlige, når de foretages i retshåndhævelsesøjemed, jf. herved Folketingstidende 1971-72, tillæg A, sp. 562.

Spørgsmålet om en nærmere lovregulering af politiets adgang til observation af personer – herunder også ved brug af optiske instrumenter – som led i efterforskningen er for tiden genstand for overvejelse i Strafferetsplejeudvalget.

Jeg finder det derfor rigtigst at lade eventuelle nye lovgivningsinitiativer på dette område afvente Strafferetsplejeudvalgets betænkning, der forventes afgivet i løbet af 1995.

Spm. nr. S 64

Til justitsministeren (18/10 94) af:

Kirsten Jacobsen (FP):

»Vil ministeren oplyse, hvorledes straffelovens regler om krænkelse af privatlivets fred kan harmonere med offentlig tv-overvågning eksempelvis af al trafik på Limfjorden?«

Begrundelse

Der henvises til artikel af 2. oktober 1994 (sektion 2, side 6) i Aalborg Stiftstidende.

Svar (27/10 94)

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Straffelovens regler om krænkelse af privatlivets fred indebærer visse begrænsninger i adgangen til via tv-udstyr og lignende at foretage udspejden af andre personer.

§ 264 a hjemler således straf for den, som uberettiget fotograferer personer, der befinder sig på et ikke frit tilgængeligt sted. Det samme gælder efter bestemmelsen den, der ved hjælp af kikkert eller andet apparat uberettiget iagttager sådanne personer. Bestemmelsen antages også at omfatte udspejdnin og billedoptagelse ved anvendelse af tv-teknik, men finder som nævnt kun anvendelse, når der er tale om iagttagelse eller fotografering af personer, der befinder sig på et »ikke frit tilgængeligt sted«.

Efter § 264 d straffes endvidere den, der uberettiget videregiver meddelelser eller billeder vedrørende en andens private forhold eller i øvrigt billeder af den pågældende under omstændigheder, der åbenbart kan forlanges unddraget offentligheden. Det strafbare forhold er her knyttet til videregivelsen af billedet. Det er ikke nogen betingelse for anvendelsen af denne bestemmelse, at selve optagelsen af billedet er omfattet af § 264 a. § 264 d kan således også anvendes i tilfælde, hvor der videregives billeder, som er optaget, mens den afbilledede person befandt sig på et frit tilgængeligt område.

Det følger modsætningsvis af de nævnte bestemmelser, at det som udgangspunkt er strafrit at fotografere eller iagttage personer, der befinder sig på frit tilgængelige steder, så længe der ikke videregives billeder vedrørende deres private forhold eller i øvrigt billeder af de pågældende under omstændigheder, der åbenbart kan forlanges unddraget offentligheden. Baggrunden herfor er bl.a., at brugen af fotografiapparater, kikkerter og lignende på frit tilgængelige steder er så almindelig, at folk må være forberedt herpå.

Det antages i øvrigt, at en fotografering m.v. efter omstændighederne kan være berettiget, selv om personerne befinder sig på et ikke frit tilgængeligt område. Det gælder f.eks., hvis man fotograferer et sommerhusområde eller en bon-